

Hindi na Estranghero

***Susing Talata: “Ngayon nga, hindi na kayo
mga dayuhan at mga dayuhan, kundi mga
kababayan na kasama ng mga banal, at ng
sambahayan ng Diyos.”
Efeso 2:19***

***Napiling Kasulatan:
Efeso 2:11-19***

Ang isa sa magagandang resulta na naipon sa mga taos-pusong tumatanggap ng katubusan na ibinibigay ng dugo ng haing pantubos ni Jesus ay na ang gayong mga tao, sa pag-aalay ng kanilang sarili sa walang pag-aalinlangan, ay pumasok sa isang espesyal na pakikipagtipan sa Diyos. Ang kaayusan na ito ay nangangahulugan ng isang bagong katayuan para sa mga nakapasok, isa kung saan sila ay hindi na hiwalay sa Diyos, ngunit itinuturing na kanyang mga anak. (Roma 8:14-16; 1 Juan 3:1, 2). Kasuwato nito, sinabi ni Pablo sa ibang lugar: “Kung ang sinuman ay na kay Kristo, siya ay isang bagong nilalang: ang mga lumang bagay ay lumipas na;

narito, ang lahat ng mga bagay ay naging bago.” - 2 Corinto 5:17

Sa Efeso 2:8-10, sinabi ng apostol na ito ay sa pamamagitan lamang ng pananampalataya at sa pamamagitan ng biyaya ng Diyos na ang bagong katayuan ng pagiging anak ay matatamo. Wala tayong magagawa para makamit ito. Sabi niya, "tayo ang kanyang gawa." Gayunpaman, kapag naabot na natin ang kalagayang ito, mayroon tayong kakayahan, sa pamamagitan ni Kristo Jesus, na magbigay ng katanggap-tanggap na mga gawa sa Diyos. Ito ay isang tila kabalintunaan. Sa isang banda, wala tayong magagawa upang makamit ang bagong relasyong ito, ngunit kapag nakapasok na tayo sa isang tipan ng pagiging anak sa Diyos, magagawa natin, sa katunayan, dapat tayong magbigay ng mga katanggap-tanggap na gawa sa kanya. Sinabi ni Apostol Santiago, "Ang pananampalataya, kung walang mga gawa, ay patay." - Santiago 2:17

Ang ating mga gawa bilang anak ng Diyos, ang pinakamahalaga, ay ang pag-unlad at panlabas na pagpapakita ng mga bunga ng karakter na itinatag kay Kristo na ating Ulo. (Juan 15:8; Galacia 5:22, 23). Kasama rin sa mga katanggap-tanggap na gawain ang sakripisyo at paglilingkod sa ngalan ng Panginoon, sa kanyang Katotohanan, at sa ating mga kapatid kay Kristo. - Roma 12:1; Efeso 4:14,15; Galacia 5:13

Sa ating aralin, sinabi ni Pablo na ang mga Gentil na mananampalataya ay naging “mga dayuhan mula sa komonwelt ng Israel, at mga dayuhan sa mga tipan ng pangako, na walang pag-asa, at walang Diyos.” (Efeso 2:12). Gayunpaman, dumating na ang panahon na ang dugo ni Kristo ay maging mabisa sa lahat ng may pakikinig na tainga at puso ng pananampalataya, Judio man o Gentil. Ang bawat isa ay nagkaroon ng pagkakataong maangkin ang kanilang bagong katayuan sa pamamagitan ng paraan na ibinigay, si Kristo Jesus.

Para sa mga nananampalatayang Judio, na nasa ilalim ng “kautusan ng mga utos” sa loob ng maraming siglo, nangangahulugan ito ng paglabas mula sa kaayusang iyon at tungo kay Kristo. (talata 15). Lubusang napatunayan na ang isang perpektong tao lamang ang maaaring tumupad sa mga dating ordenansa na ito at samakatuwid ay umani ng mga makalupang pangako na kalakip nito. Si Hesus lamang, na walang kasalanan, ang nakagawa nito. Isinakripisyo niya ang makalupang mga pribilehiyo, gayunpaman, upang magbigay ng paraan ng pagtakas para sa sangkatauhan, kapwa Hudyo at Gentil, mula sa pagkaalipin ng kasalanan at kamatayan. Kaya, sa pamamagitan ni Jesus, “tayo kapwa [Hudyo at Gentil] ay may daan sa pamamagitan ng isang Espiritu sa Ama.” – talata 18

Sa ating Susing Talata, sinabi ni Pablo na ang lahat ng iyon na pumasok sa bagong relasyong ito, anuman ang kanilang dating katayuan, ay bahagi na ngayon ng isang grupo, “ang sambahayan ng Diyos.” Ang simbolikong “bahay” na ito ay nagtataglay ng pundasyon ng “mga apostol at mga propeta, si Jesu-Kristo mismo ang pangunahing batong panulok.” (talata 20). Kapag natapos na ang gawaing pagtatayo, na ang bawat miyembro—bawat bato—ay nabuo at naayos sa lugar, ito ay hindi lamang isang gusali, kundi isang “banal na templo,” isang “panirahan ng Diyos.” (talata 21,22). Magmula sa templong ito, na matatagpuan sa simbolikong Bagong Jerusalem, ang mga pagpapala ay dadaloy sa lahat ng pamilya sa lupa sa kaharian ng Mesiyaniko. - Apocalipsis 21:1-7,22-24